

THƠ GIANG NAM

(10 Bài)

Quê Hương

Thuở còn thơ ngày hai buổi đến trường
Yêu quê hương qua từng trang sách nhỏ:
“Ai bảo chăn trâu là khổ?”
Tôi mơ màng nghe chim hót trên cao
Những ngày trốn học
Đuổi bướm cầu ao
Mẹ bắt được...
Chưa đánh roi nào đã khóc!
Có cô bé nhà bên
Nhìn tôi cười khúc khích...

Cách mạng bùng lên
Rời kháng chiến trường kỳ
Quê tôi đầy bóng giặc
Từ biệt mẹ tôi đi
Cô bé nhà bên - (có ai ngờ!)
Cũng vào du kích
Hôm gặp tôi vẫn cười khúc khích
Mắt đen tròn (thương thương quá đi thôi!)
Giữa cuộc hành quân không nói được một lời
Đơn vị đi qua, tôi ngoái đầu nhìn lại...
Mưa đầy trời nhưng lòng tôi ấm mãi...

Hoà bình tôi trở về đây
Với mái trường xưa, bãi mía, luống cà
Lại gặp em
Thẹn thùng nép sau cánh cửa...
Vẫn khúc khích cười khi tôi hỏi nhỏ
Chuyện chồng con (khó nói lắm anh ơi!)
Tôi nắm bàn tay nhỏ nhắn ngậm ngùi
Em vẫn để yên trong tay tôi nóng bỏng...

Hôm nay nhận được tin em
Không tin được dù đó là sự thật
Giặc bắn em rồi quăng mất xác
Chỉ vì em là du kích, em ơi!
Đau xé lòng anh, chết nửa con người!

Xưa yêu quê hương vì có chim có bướm
Có những ngày trốn học bị đòn roi...
Nay yêu quê hương vì trong từng nắm đất
Có một phần xương thịt của em tôi.

Nghe em vào đại học

Nghe em vào đại học
Nửa tin nửa ngờ, tên lại trùng tên...
Hôm nay nhận được thư em
Nét chữ nghiêng nghiêng cười trên giấy trắng
Anh ngồi đây thấy trời hừng nắng
Trên Hồ Gươm và trên mái đầu em
Ngọt gió quê hương, sông rạch dịu hiền...
Miền Nam, em ơi còn nhớ
Kháng chiến năm nào gian khổ
Đòn giặc bủa vây, thôn xóm điêu tàn
Trường, giặc đốt rồi, còn lại ánh trăng
Giữa hai trận càn, anh dạy em học chữ
Mẫu than đen vẽ lên tường gạch đỏ
Những lá cờ sao bên những vòng tròn
Đầu nghiêng nghiêng theo nét chữ run run...
Có những buổi học em học bài không thuộc
Anh không mắng nhưng em buồn em khóc!
Thương em, anh cố dỗ dành:
"Ráng học sau này cho được bằng anh
Để chép bài ca, đọc thông tin tức!"
Ôi! mơ ước tầm thường, đơn giản nhất
Sao ngày xưa vẫn quá lớn, em ơi!

"Bài ca" hôm nay em chép được rồi
Không phải bài "Đoàn quân đi..." thuở trước
Anh chưa bước chân vào trường đại học
Chưa lên giảng đường, chưa mặc áo sinh viên
Chưa biết vì sao ngày tối tiếp liền

Chưa biết quê ta nơi nào nhiều quặng...
Giặc dành cho ta nhà tù, bom đạn
Bảy năm rồi trong máu lửa đấu tranh
Thầy giáo dạy em năm trước học vắn
Vẫn chưa vượt quá chương trình cấp một!
Vẫn chật vật với những bài số học!
Thư viết cho em phải xóa sửa mấy lần!
Anh không buồn vì anh biết em anh
Đang ngồi thay anh dưới mái trường đại học

Mai ngày nước nhà thống nhất
Em lại về dạy chữ cho anh
Không phải bằng than vẽ, gạch thềm đình!
Không phải phập phồng giữa vòng đai giặc...
Em sẽ bảo anh: "Cố lên, gắng học!..."
Anh sẽ mỉm cười nhớ những đêm trăng...
Chế độ cho em đôi cánh chim bằng
Và vinh dự được làm người đi trước!

Anh sẽ để riêng một đêm thức suốt
Kể em nghe chuyện chiến đấu miền Nam...
Câu chuyện mở đầu: "Thuở ấy, ở quê hương
Anh chỉ học có một trường: Cách mạng..."

Tiếng nói Việt Nam

Gửi đài phát thanh Tiếng nói Việt Nam

Lời Tổ quốc êm êm như tiếng má
Bên vành nôi ru giấc ngủ con thơ
Tôi nghe giọng miền Nam thương mến lạ
Tha thiết như quen thuộc tự bao giờ!

"Đây tiếng nói Việt Nam! Đây Hà Nội"
Xa muôn trùng vẫn thắm thĩ bên tai!
Rút lại cách ngăn, đẩy lùi bóng tối
Thắp niềm tin cháy sáng giữa tim người

Như vú mẹ không cạn nguồn sữa quý
Như dòng sông vô tận chẳng ngừng trôi
Gói trọn tâm tình trên đôi cánh nhẹ
Làn sóng đi mang nắng khắp phương trời!

Từng đoạn, từng lời, từng câu, từng chữ
Từng tiếng đọc sai, từng lỗi nhỏ thông thường
Sao vẫn ấm, ngọt ngào như hơi thở
Đẹp như lòng chung thủy của người thương!

Tiếng chị phát thanh viên dịu dàng, trong sáng
Báo tin mừng: một nhà máy lắp xong
Tôi tưởng thấy ngày mai vui chiến thắng
Ống khói hoà bình vươn trên nước Cửu Long!

Ôi! những buổi quân thù về càn quét
Quê hương ta - Chị đang nói bỗng dừng
Chị đã đọc bản tin nhòa trong nước mắt
Hàng triệu người nghe chị cũng rưng rưng...

Xe tăng Mỹ nghiền trên đường phố
Và những lời ca cuồng loạn dâm ô
Không ngăn được - bàn tay nào ngăn nổi
Tiếng nói Đảng ta, tiếng nói của Bác Hồ!

Khúc hát Điện Biên vẫn ấm từng khe cửa
Phá vành đai, xuyên giới tuyến, tháp canh!
Sài Gòn thức đêm đêm theo Hà Nội
Nghe tin thủ đô đập giữa tim mình!

Lá thư thành phố

Ôi! dòng chữ tím nghiêng nghiêng nét
Mảnh giấy vàng hoe chẳng kể dòng
Anh nghe hơi ấm bàn tay nhỏ
Trên phong bì đậm dấu quê hương...

Thư em đến giữa mùa mưa gió
Hé một trời xuân nắng hửng lên
Mưa vẫn rơi nhiều trên đất đỏ
Quê nhà em ở, nhớ mông mênh!

"Con vẫn ăn chơi, em vẫn khỏe
Anh yên lòng nhé, chốn rừng xanh!
Dây bầu sai trái sau nhà đó
Vẫn đợi anh về hái nấu canh

Con nhớ anh thường đêm biếng ngủ
Nó khóc làm em cũng sụt sùi
Anh nhớ gởi về manh áo cũ
Ủ con, cho mẹ ấm nhờ hơi

Em vẫn ngày ngày đi gánh mướn
Thương em các chị giữ dùm con
Bạn không ruột thịt mà yêu mến!
Em biết vì sao... Anh biết không?

Nhà ta mấy bận mưa hư nát
Mái lá tươi bời, lạnh gói chần!
Em không buồn lắm vì em biết
Anh khổ nơi xa gấp mấy lần!

Cao su! Rừng núi sương rưng lệ
Trời! Những đêm dài lạnh cắn răng!
Em thương anh khổ vì con, vợ
Đem giọt mồ hôi, đổi miếng ăn!

Em biết giờ đây bên gốc mủ
Anh khơi dòng nhựa để ngày mai
Nhựa chảy, anh không ngừng chiến đấu
Bên anh đồng chí biết bao người..."

Anh gục đầu trên dòng chữ nhỏ
Mà lòng thổn thức suốt canh thâu
Tưởng thấy bóng em sau cánh liếp
Đêm đêm nghe gió rít qua đầu!

Nửa căn nhà trống, vài phiên chợ
Đôi cánh tay gầy, một mụn con
Mưa nắng đã phai màu áo cưới
Giấc mơ còn lại: một lưng cơm!

Vì ai em khổ, con ta khổ
Đây đó tuy gần vẫn quá xa!
Mủ cao su chảy đông thành máu
Tức nước, ngày mai phải vỡ bờ!

Em thấy không em trời hửng sáng
Đêm dài nô lệ sẽ đi qua!
Em ơi anh gửi niềm tin tưởng:
Có toàn dân tộc đứng bên ta

Trước tờ giấy trắng

Chị ngồi trước tờ giấy trắng
Hàng giờ không viết một câu
Bóng cây ngấn dần theo nắng
Đàn trâu chậm chạp qua cầu

Mái tôn nóng bừng ngọt ngọt
Trán con lấm tấm mồ hôi
Công đồn mấy thằng lính gác
Đứng im như chết lâu rồi!

Con bé nhảy nhay vú mẹ
Bàn tay nhỏ bé mân mê
Chum chúm môi hồng nở hé
Chói chang nắng lửa trưa hè

Có gì cay cay trong mắt
Có gì mẫn mẫn trên môi...
Không, không thể là nước mắt!
Cắn răng, quyết giữ cuộc đời!

Vụt hiện những ngày kháng chiến
Giành từng góc ruộng bờ ao
Vụt hiện những ngày trên bến
Vẫy khăn anh bước xuống tàu!

Chúng muốn em cầm dao cắt ruột
Xẻo từng thớ thịt, đường gân
Cả biển rộng trời xanh bát ngát
Của chúng ta và Tổ quốc yêu thân

Con lại khóc ngất trong tiếng thét
Đôi tay gầy cuống quýt búa vai em
Em điên mất! Kia, làn môi mọng ướt
Rời vú em vẫn còn nút, còn thềm!

Có nên viết, để con ta được sống
Dù một ngày, một buổi nữa rồi thôi!
Em là mẹ, lòng ai không đợi sóng
Trước tình con, khi bão nổi những cơn dài

Chị cầm viết, tần ngần... môi mím chặt
Bống cau mày, ôm vú, mắt rưng rưng
Cán viết rời tay lăn tròn xuống đất
Dấu răng con trên đầu vú tím bầm!

Chị bống giật mình nhìn con trông đuối
Đôi mắt con như hòn sỏi, nghẹn ngào
Con không nói, nhưng chị nghe tiếng nói:
- "Có thể nào như thế được, mẹ ơi!"

Có bóng ai về bên cạnh chị
Mào áo quen quen mắt sáng ngời
Da sém nắng, mặt buồn, nghiêm nghị:
"Có thể nào như thế được, em ơi!"

Chị bống vùng lên, tưởng đang nắm tay chồng
Day dứt quá, giữa buồn, vui, mừng, giận
Lũ quỷ ập vào, dí súng bên hông
Chị vẫn ngồi nghiêm trước tờ giấy trắng

Chùm tứ tuyệt cho em

Điện nhấp nháy bờ xa, sương lạnh
Mà vẫn nghe máy nổ dưới chân đèo
Chợt nhớ sắp vào mùa gieo hạt
Đêm ở quê nhà em ngủ được bao nhiêu?
(Hồ Balatông Hunggari 1977)

Đã hẹn với nhau ngày tháng giặc
Về ven rừng cũ hái phong lan
Năm năm rồi nhĩ em còn nhớ
Tết ngoài này, lòng ở Trường Sơn.
(Hà Nội 1980)

Biển nói với em về hạnh phúc
Và với anh về những chuyến đi
Đêm không tiếng sóng nằm thao thức
Biển và em nỗi nhớ tràn đầy.
(Hà Nội 1981)

Chiều mưa Sài Gòn, gió giạt những cành me
Nghe bão miền Trung thương em một mình bối rối
Bao cơn bão đi qua cuộc đời con gái
Vẫn mình em chống chọi, vẫn mình em.
(Thành phố Hồ Chí Minh 1982)

Có cái gì trong nắng, nắng vàng hơn
Có cái gì trong cơn mưa, mưa trắng xóa
Anh nhìn đâu cũng thấy màu áo đỏ
Em xa rồi, tất cả nói thay em.

Vô duyên

Gặp bài thơ cũ viết tặng em
Giấy đã vàng chưa đến tay người nhận
Trong đáy ba-lô, giữa bao thư bìa bạn
Người đã xa rồi, thơ cũng hoá vô duyên...

Mười năm

Mười năm ta lại gặp ta
Đêm về giành lại quê xa đợi người
Vui sao nghe tiếng em cười
Mảnh trăng đồng chí giữa trời sáng trưng
Con đường sỏi đỏ qua rừng
Bông cơm nếp nở thơm lòng áo anh

Đoàn quân đầu bịt khăn rằn
Súng dài chấm đất mắt quàng tay chai
Nhớ đâu dồn lại một ngày
Đồng bào máu chị dải đầy đường chuông
Em nghe biển gọi đêm buồn
Muốn hôn song cả tâm hồn chị yêu

Nhanh lên đồng chí quê nghèo chờ ta
Biết mấy trăm chiều chờ ta
Ta về từ chiến khu xa
Với mẹ nổi lửa, với cha thiêu đồn
Chắc trên hòn giữ đá bàn
Nổi mã la uống rượu cần càng say

Bắp rang còn âm bàn tay
Nuôi ta như bát nước đầy ngày xưa

Mười năm ta lại gặp ta
Vui xa ngày hội làng xa xóm gần
Đất vui giành được mùa xuân
Chị ơi! Biển vẫn thét gầm mà vui

Người đi rục rờ bên người
Trồng trên bãi bán hoa cười cho ai
Nghe còn sáo mở luống cày
Nghe dòng sông động những ngày chợ phiên
Cờ bay trên ngọn sào riêng
Cô du kích nhỏ đứng lên thật rồi

Hỡi người anh áo mơn vai
Đắng cay đã lấm ngọt bụi chưa quen
Nghĩ gì mà bỗng lặng im
Mắt rưng ngược nhìn lên Bác Hồ

Mười năm ta lại gặp ta
Mười năm đất dạy bài ca anh hùng
Mười năm đặt chân bàn chông
Mười năm giữ những dòng sông ngọt lành
Sài Gòn đây của các anh
Ôi mùa xuân ấy ngỡ mình chiêm bao
Chưa về đá bạc cù lao
Chị ơi! Biển vẫn thét gào trong em
Từng đêm xuất kích từng đêm
Đánh giặc Mỹ bằng trái tim quê mình

Em qua vàm cỏ sóng sanh
Đạp lên miếng pháo vượt vành đai xa
Càng vui đất rộng bao la
Nhớ đêm trăng sáng cùng ta xuống đường
Mười năm hạt đã thành rừng
Cuộc hành quân vẫn chưa dừng còn đi.

Người con gái Sài Gòn

Đêm không ngủ. Chân trời bầm pháo sáng
Sài Gòn nghe bom nổ rất gần
Đất rung chuyển. Và ánh đèn vụt tắt
Mặt người nhòa đi trong màu đen chiến tranh

Đêm không ngủ. Ai reo chèo ngoài phố
Mòn mỗi canh khuya tiếng guốc đi về
Một Sài Gòn bao năm rồi vẫn thức
Trong tiếng gầm của pháo, của xe

Đêm không ngủ. Bỗng dưng trào nước mắt
Nghe gót dày đình đau nhức vĩa hè
Nghe nhạc trỗi một bài ca man dại
Nghe tiếng cười thác loạn, rủ rê

Chúng đang tự đốt mình trong men rượu
Trong lụa là và những cặp môi hôn
Chúng đang vui sau những giờ bắn giết
Máu Việt Nam trong túi chúng thành vàng

Ngày mai lũ chúng đi về đâu
Ồi những kẻ chỉ sống bằng tội ác!
Đêm không ngủ nghe vọng về khúc hát
Của những tháng năm, của những cuộc đời

Con sông mang tên thành phố sáng ngời
Đêm nay nữa có đưa Anh trở lại
Qua vùng trắng, con cuốc kêu khắc khoải
Người đầu sông thương nhớ kẻ cuối sông

Nằm nghe hơi thở ấm của con
Trong muôn tiếng của thời gian chảy xiết
Trong nỗi nhớ thiêu cháy từng tờ lịch
Muốn có cánh bay đến những chân trời

Con hãy ngủ ngon, mẹ không hát ru hời
Khi bom nổ và xiềng rung loảng xoảng
Hãy ngủ bình yên để mai này khôn lớn
Câu hát mẹ ru dành tiễn con lên đường

Con sẽ đi dưới hàng cau quê hương
Có cánh cò bay, có chiều rắng đỏ
Màu bùn đất ngàn năm vẫn đỏ
Một quê hương thực sự của mình

Hãy ngủ yên và biết đợi chờ
Hỡi những quả mìn tròn xoe có mắt
Lửa nghìn độ hãy chôn sâu, nén chặt

Cho một ngày sắt thép chảy, chúng ta qua

Hãy ngủ yên và biết đợi chờ
Hỡi khẩu súng mang nghĩa tình đồng chí
Khi đất nước thề không làm nô lệ
Nghìn gió hôm nay góp cho bão ngày mai

Mắt kẻ thù đỏ như hòn than
Đã bao lần nhói lên da thịt chị
Đã bao lần chị ôm con thủ thi
Nói với người xa, cũng là nói với mình

Chúng là bóng đêm che khuất bình minh
Là cái chết chúng cắn thù hạnh phúc
Em sợ lắm, những ngày dài tù ngục
Còn bao lâu nữa, hỡi Anh?...

"Xe Mỹ cán người, bà con ơi đuổi theo"
Tiếng ai gọi vang vang đường phố
Và tiếng súng, tiếng bàn chân hối hả
- "Đánh chết tụi Mỹ đi, nợ máu chúng phải đền"

Xe cảnh sát, xe hiến binh còi hụ như điên
Không ngăn nổi làn sóng người lao tới
Những bác xích lô, cánh tay trần đen đũi
Những em nữ sinh ôm cặp, tóc rối bời

Mẹ nằm trên manh chiếu tả tơi
Vương vãi quanh mình gánh hàng bé nhỏ
Hạt bắp hạt xôi từng nuôi ta đó
Từ ngày xưa, ngày xưa...

Mãi mãi mẹ không còn quạt giấc ngủ em thơ
Mãi mãi mẹ vẫn mơ một căn phòng ấm cúng
Vuốt mắt cho mẹ hôm nay là cháu con, bè bạn
Thủ Thiêm, cầu Ông Lãnh, Thị Nghè

Quân giết người đáng nguyên rủa, hãy nghe
Nỗi căm giận của đất này cháy bỏng
Trả lại chúng ta
Trả lại chúng ta
Những cuộc đời tảo tần khuya sớm
Gạch, đá ném vào cảnh sát như mưa

Chống với hoả tiễn, cúi chỉ có lòng người
Áo rách toạc, mồ hôi lã trên má
Ai ngã đó còn quất to: Đừng sợ
Anh níu xe cho em nắm tay bạn cản đường

Người bị lôi đi, mắt mở trừng trừng
- Bà con ơi, này quốc gia, độc lập!
Quần quai trong khói cay
tay bật máu vẫn ôm ghì lấy đất
Trước lũ hung thần mang mặt nạ, không tim

Ôi phải đứng nhìn tội ác, lặng im
Nước mắt chị trào ra, chị nuốt vào mằn mặn
Sao thịt da này không là bom nổ mạnh
Sao tia mắt này không là lửa đốt xe!

Chúng sẽ vui mẹ nơi nào, lén lút khi đêm về
Không nắm mộ và không người khóc
Chỉ có cô đơn và tủi nhục
Ôi đất mẹ nằm cũng là đất của cha ông

Khi kẻ làm ra luật pháp là bọn cướp ngồi trên xe tăng
Khi người chủ nhà không còn nhà để ở
Ôi những em gái mồ côi bới rác nuôi em và chết trong lạng lẽ
Bên những bụi nh đing chọc trời và bao cát, súng liên thanh

Chúng phải trả cho ta không chỉ màu xanh
Chúng phải trả cho ta không chỉ máu và nước mắt
Đi giữa Sài Gòn trong tiếng gầm xích sắt
Nói gì với mẹ, mẹ ơi!

Bỗng nhớ một vùng quê ngoại xa xôi
Nơi đó hai mươi năm chưa bao giờ im tiếng súng
Nơi đó cây chết khô và đất thì nóng bỏng
Nơi đó người sống dưới hầm bên những hố bom

Nơi đó mẹ đã ra đi như một anh hùng
Bông huệ nở hồng như sắc cờ trên gò cao mẹ nghỉ
Nơi đó em gái thân yêu đã thành dũng sĩ
Ôi con bé năm nào đã giận chị, bỏ cơm

Củ Chi, Củ Chi... cũng bụi tầm vông, con rạch, mảnh vườn
Gang tấc đất mà nhớ thương với vợ
Người xa quê nghe nhiều hơn đất gọi

Biết sống thủy chung, sống làm thép, làm đồng

Trời xanh cao báo hiệu một cơn giông
Có tiếng tu hú kêu từ nơi nào sâu thẳm
Như trong mơ, những dãy phố dài vô tận
Dưới lửa hè r ám mặt, bùng sôi

Ôi chị thềm làm sao được nói tiếng nói con người
"Tao là Việt cộng đây" trước một bày dã thú
Anh thân yêu, giờ đang ở nơi nào súng nổ
Vì Sài Gòn, vì tất cả máu đổ ra

Ôi chị thềm được sống như hôm qua
Giặc đến, lên vành đai đánh giặc
Ngủ rất yên trong tiếng gầm đại bác
Có xóm, có làng chia vui chia đau

Sài Gòn ơi, bằng tiếng kêu ma
Lũ cú vọ muốn ghì đēm vào ngực chúng
Chúng sợ mặt trời mọc lên
từ những hẻm nghèo nước đọng
Chúng sợ đóm than hồng ta ấp ủ kiên trinh

Chúng sục sạo, chúng tìm
điều bí mật không tên
Thành phố không một giờ yên nghĩ

Sau cánh cửa mỗi gia đình là nỗi đau vò xé
Ngày mai ai bị giết? Ngày mai ai vào tù?

Lửa rồi soi rõ mặt kẻ thù
Lửa rồi đốt những phi trường chất đầy bom xăng đặc
Và những buynh đình, những buynh đình tội ác
Ôi người giữ lửa không tên, người giữ lửa cho đời...

Khúc mở đầu

Vậy là đã ba mươi năm
Các Anh ra đi
Trong cái đêm mùa xuân đầy tiếng súng
Cái đêm đỏ cờ
thành phố Sài Gòn náo động...

Ai, trong dòng người hôm nay cuộn cuộn trên đường phố
Còn nhớ các Anh?
Những em bé ra đời giữa xóm nghèo ngập ngụa rác bùn
Đã thành những chàng trai
Những người vợ năm xưa mặc áo vá vai
Che giấu và nuôi chồng đánh giặc
Tóc họ bây giờ có bao nhiêu sợi bạc
Ai còn nhớ họ
Ai còn nhớ các Anh?

Vậy là đã ba mươi năm
Các Anh ra đi và không trở lại
Thấp giữa Sài Gòn ngọn đuốc thiêng chói lọi
"Mỹ không thể thắng chúng tôi
Dù có trong tay nửa triệu quân hùng hổ
Dù đã san bằng bao nhiêu làng quê Việt Nam nghèo khổ"
Những người "Việt cộng" thông minh
Có mặt ở mọi nơi
Đánh vào những lúc bất ngờ
Trước sự bàng hoàng của các chủ nhân Lầu Năm Góc
Mười năm hai mươi năm sau
Những vị tướng bốn sao, năm sao
Những nhà chiến lược tài ba
Đã viết bao nhiêu sách về các Anh
Để thanh minh
Để làm bé đi
Chiến công của những người bình thường và bất tử
Anh Ba ơi
Cái đêm các Anh đánh vào toà Đại sứ Hoa Kỳ
Chúng tôi đang ở một vùng ven
Hồi hộp chờ tin
Từ cái "Quầng sáng bồng chồn thương nhớ ấy"
Chúng tôi chờ tin
Từ những sư đoàn chủ lực đang hành quân
Chúng tôi chờ tin
Từ những dòng sông âm thầm dân công ra phía trước
Họ đi về phía các Anh
Về phía mùa xuân. Về phía Sài Gòn
Thành phố đau thương nhưng không bao giờ khuất phục

Ôi cái năm sáu tám huyền thoại
Mở đầu bằng những lời thơ
"Nam Bắc thi đua đánh giặc Mỹ
Tiến lên, toàn thắng ắt về ta"

Vậy là đã ba mươi năm
Những ai còn nhớ...

Giang Nam đã từng bộc bạch: “Tôi thành "nhà thơ" lúc nào không biết, chủ yếu là không thể dằn lòng trước nỗi đau của bà con và nỗi đau của riêng mình. Tuyệt đại đa số bài viết là để cho mình đọc, để tự dặn với lòng mình hãy thủy chung với đất nước, với người mình thương. Đó là máu, là thịt của tôi chứ không phải ai khác, là "tự nguyện" với lòng mình chứ không phải do ai bắt buộc mình...”. Ông thật sự là một cây đại thụ trong nền thi ca Việt Nam.

Nguồn: <https://toplist.vn/top-list/bai-tho-hay-cua-nha-tho-giang-nam-26355.htm>

Nhà thơ Giang Nam - Tác giả bài 'Quê Hương' qua đời

Gia Bảo

Chủ tịch Hội Nhà văn Việt Nam Nguyễn Quang Thiều cho biết nhà thơ Giang Nam qua đời sáng nay (mùng 2 Tết) ngày 23 tháng 1 năm 2023, hưởng thọ 94 tuổi.

Nhà thơ Nguyễn Quang Thiều chia sẻ: "Nhà thơ Giang Nam đã chọn Tổ quốc và thơ ca làm lẽ sống của đời mình. Và suốt đời, ông đã đi trên con đường ấy. Không có bất cứ điều gì, không thách thức nào có thể thay đổi con đường của ông.

Giang Nam sống hiền như cây, kiên định như cây, mạnh mẽ như cây và nở hoa kết trái như cây trong gió bão. Xin cúi đầu vĩnh biệt ông, tác giả bài thơ *Quê hương* bất diệt".

Nhà thơ Giang Nam tên thật là Nguyễn Sung, sinh năm 1929 trong một gia đình nhà nho bình dân yêu nước ở làng Bình Trị, xã Ninh Bình, huyện Ninh Hòa, Khánh Hòa.

Nhà thơ Giang Nam.

Ông hoạt động cách mạng từ trẻ, từng giữ các chức vụ: Phó tổng thư ký Hội Văn nghệ Giải phóng miền Nam, Tổng biên tập Báo Văn nghệ, ủy viên Ban chấp hành Hội Nhà văn Việt Nam khóa II, III; Chủ tịch Hội Văn nghệ Phú Khánh...

Bài thơ nổi tiếng nhất của ông là *Quê hương* (sáng tác năm 1960), được nhiều thế hệ người Việt Nam yêu thích. Bài thơ được đưa vào giảng dạy trong chương trình trung học phổ thông, từng được nhạc sĩ Phạm Trọng Cầu phổ nhạc.

Ông từng nhận giải nhì thơ của Tạp chí Văn nghệ năm 1961, Giải thưởng văn học nghệ thuật Nguyễn Đình Chiểu (1960-1965) của Mặt trận Dân tộc giải phóng miền Nam Việt Nam và Giải thưởng Nhà nước về Văn học nghệ thuật năm 2001.

Ngoài thơ, Giang Nam còn sáng tác văn xuôi, chủ yếu là truyện, truyện ngắn. Ông từng sử dụng một số bút danh khác như Châu Giang, Hà Trung, Lê Minh...

Nguồn: <https://vietnamnet.vn/nha-tho-giang-nam-tac-gia-bai-que-huong-qua-doi-2103652.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9100 TÁC PHẨM